

25.7.21, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Milí přátelé v Kristu, bratři a sestry! Vítám vás všechny v tomto shromáždění slovy 66. žalmu: Řekněte Bohu: Jakou bázeň vzbuzují tvé činy! Pro tvoji nesmírnou moc se vtírají v tvou přízeň i tví nepřátelé. Ať se ti klaní celá země a zpívá ti žalmy, ať zpívá žalmy tvému jménu. (Ž 66, 3–4) Amen

PÍSEŇ 638 Díky za toto krásné ráno

VSTUPNÍ MODLITBA

Každého dne k nám, Hospodine, přicházíš znovu. Od chvíle, co jsme se narodili, přicházíš k nám. Celý příběh světa i příběh našeho života je o tvém přicházení. Otevřel jsi nám oči, uši, ústa – dal jsi nám promluvit. Přicházíš k nám ve svém Slovu, v druhých lidech, ve společenství církve, při bohoslužbách, když se modlíme, zpíváme a nasloucháme. Přicházíš k nám jako světlo, inspirace, úžas, zaujetí, oslovení. Mnoha různými způsoby k nám přicházíš. Skrytý a neviditelný. Ale my tě svou vírou objevujeme a poznáváme. Neexistuje chvíle, kdy bys nepřicházel. To jen my nevidíme, nevnímáme, nerozumíme. A ve své pýše si myslíme, že my sami jsme těmi, kdo k tobě přicházejí. Že to my jdeme k tobě a bereme tě na milost. Odpuť nám to. I v tuto chvíli k nám přicházíš. Ke každému jinak. A tak tě prosíme, učiň si nás citlivými a vnímavými. Ať tvé přicházení a promlouvání naplňuje naše životy. Amen

1. ČTENÍ Iz 35, 3-7

PÍSEŇ 158 Samému Bohu sláva

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, učinil jsi z nás svou církev, svůj nový lid, žijeme jen z toho, co ty nám dáváš, čím nás sytíš u svého stolu. Přinášíme ti nyní své prosby v naději, že ty uslyšíš a neodmítneš modlitby vycházející z našich srdcí, očekávajících na tvé milosrdenství.

Přicházíme k tobě se starostmi o svůj sbor a církev. Nestačíme na to, abychom do ní vnesli nový, radostný život. Ty sám ji obnovuj svým svatým Duchem. Nestačíme na to, abychom přivedli děti k tvému evangeliu tak, aby ti byly a zůstaly věrné. Prosíme tě, ty sám naše syny a dcery drž a zachovávej ve své pravdě. Nestačíme na to, abychom ti získávali nové učedníky. Ty sám nám k tomu dávej sílu a probouzej touhu po svém evangeliu.

Pane, pro tvé milosrdenství zjevené na kříži, prosíme: Řekni jen slovo, uzdrav naše duše a vysvobod' nás z našich starostí. Ty stačíš na to, nač my nestačíme. Ty můžeš, co nemůžeme my. Tobě, Pane náš, se cele odevzdáváme a ve tvém jménu společně nahlas voláme: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Láska nechť je bez přetvářky. Oškivte si zlo, lněte k dobrému. Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému. Radujte se s radujícími, plačte s plačícími. Mějte porozumění jeden pro druhého. (Ř 12, 9–10.15–16a)

POŽEHNÁNÍ Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní. Amen

PÍSEŇ 485 Král věčný

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Mk 6, 30-34

Apoštolové se shromáždili k Ježíšovi a oznámili mu všechno, co činili a učili. Řekl jim: „Pojďte sami stranou na pusté místo a trochu si odpočňte!“ Stále totiž přicházelo a odcházelo mnoho lidí, a neměli ani čas se najíst. Odjeli tedy lodí na pusté místo, aby byli sami. Mnozí spatřili, jak odjíždějí, a poznali je; pěšky se tam ze všech měst sběhli a byli tam před nimi. Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. I začal je učit mnohým věcem.

Milí bratři a sestry, setkáváme se tu s Ježíšem, který si citlivě všímá lidské nouze. Je zastáncem unavených apoštolů, hostitelem hladových poutníků.

Nejdřív slyšíme o apoštolech. Shromáždili se k Ježíšovi, plni dojmů ze své mise – a Ježíš bere vážně jejich únavu a potřebu být na chvíli sami a odpočinout si. Vždyť neměli ani čas se najíst. Když vycházeli, vždy po dvou, kázat, volat k pokání, vymítat zlé duchy a uzdravovat – nechtěl, aby si na cestu brali chleba ani peníze. Nyní se vrátili, jejich práce skončila a Ježíš pamatuje na jejich obvyčejné lidské potřeby, jako je odpočinek a jídlo. Sám jim to nabízí a organizuje pro ně malou dovolenou, hledá útočiště, kde by se občerstvili. Odjeli tedy lodí na pusté místo, aby byli sami.

Ale nebudou tam sami. Sotva Ježíš vystoupí z lodi, už tam na něho čekají zástupy. Ze všech měst se tam seběhli, byli tam už dříve. Táh-

ne je to za Ježíšem – táhne je k němu jejich nouze, očekávají od Ježíše pomoc. Ano, vypadá to, že kam se Ježíš hne, tam jsou lidé v nouzi, lidé, kteří ho potřebují. Dychtivé zástupy, čekající na něco... vědí vůbec na co? Rozumějí tomu, kdo Ježíš je a co na svět přináší? Ježíš se jich však na to neptá, nevyzvídá, co už vědí, jakou mají minulost, co tím sledují, když se sem do pustiny přihnali ze všech měst takovým tempem, že jsou tu dokonce dřív než loďka plující přes jezero. Čteme, že uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. Před sebou nevidí lidi, kteří jej zdržují a brání mu ve vlastním programu; chtěl se přece věnovat učedníkům. Chtěl s nimi být v soukromí, dopřát jim odpočinek a posilu. Avšak ten zástup je pro něho dostatečný důvod, aby již podruhé změnil plán.

Jsou jako ovce bez pastýře, tak vidí Ježíš jejich nouzi. Připomínají mu bezradné ovce, které samy nenajdou cestu k pastvinám, kde by utišily svůj hlad, a k pramenům, kde by svlažily svou žízeň. Připomínají mu trosky Božího lidu, které bloudí světem bez ochrany a bez naděje, zoufale hledají a nenacházejí. Jestli je teď odmítne, nezbude jim nic jiného než další pouť, nové hledání, nové pokusy najít v tomto světě ochránce, který by se jich ujal, odpověděl na jejich otázky, utěšil je v jejich trápení, poskytl útočiště v nejistotě. Ježíš jim bez váhání dává na srozuměnou, že jeho mohou zdržovat, on je nepošle

pryč, nezbaví se jich. Oni jsou teď jeho programem, jsou v jeho péči a nic, než oni u něj nemá přednost.

I začal je učit mnohým věcem. Tak odpovídá na tu jejich nouzi. Toho se jim podle něho nedostává. Tak se Ježíš stává jejich pastýřem, který jim chyběl. Tak je vede „na travnaté nivy“ a „na klidná místa u vod“, jak bychom mohli povědět s žalmistou. Svým Slovem.

Také v tom může být, milí bratři a sestry, nouze člověka: že mu chybí Boží slovo. To může být dokonce ta základní nouze. Člověku bez Božího slova se nežije dobře, ať už to cítí nebo ne. Ten rozmanitý neklid, strach, beznaděj, necitelnost, v nichž se lidé, kterým jinak nic nechybí, kupodivu stále znovu ocitají a v nichž stále hledají pomoc tam i onde, to mohou být příznaky nemoci způsobené nedostatkem Božího slova. A tak je Ježíš učí mnohým věcem. Nejsou to jedna nebo dvě věci, co potřebují osvěžit, je toho mnoho, co od něj potřebují slyšet. Ježíš je učí a oni naslouchají. A čas ubíhá.

Tu do toho opět vstupují Ježíšovi učedníci. Ano, je to jistě důležité, co Ježíš lidem říká, ale je třeba myslet také na jiné věci. V životě přece nejde jen o ty „duchovní“, ale také o ty praktické. To je třeba Ježíšovi připomenout. Ty hladové žaludky. Skoro jako bychom slyšeli sami sebe. Jako evangelíci dobře víme, jak důležité je Boží slovo, také mu dáváme v bohoslužbách náležité místo. Ale všechno má své meze. Teď je také třeba se postarat o to, co bude k večeři. Posta-

rat? Učedníci Ježíšovi radí: Propust' je, ať si jdou do okolních dvorů a vesnic nakoupit něco k jídlu! Propust' je, ať jdou a nakoupí si za své, co je potřeba, aby nešli spát o hladu. Ano, učedníci se starají, ale jen tak, aby se ti lidé mohli postarat o sebe sami.

Ježíš jim však tuto starost komplikuje. Vůbec nemá v úmyslu zástupy v této chvíli propustit a opustit. Dejte vy jim jíst, říká učedníkům. Jako by předpokládal, že ti, kteří byli v jeho jménu vysláni a v jeho jménu kázali a uzdravovali, si teď budou vědět rady. A zase jako bychom slyšeli sami sebe: Máme jít nakoupit za dvě stě denárů chleba? Kde bychom na to vzali? Na to nemáme, tolik peněz nedáme dohromady, to církve neutáhne, kdepak bychom na to sebrali prostředky, když většina salárníků jsou důchodci... Ne, tohle přece nemůže být naše starost, ať se starají jiní, ať se každý postará sám o sebe. Předem máme jasno.

Ale Ježíš si to nedá vysvětlit. Opravdu nemáte nic? Tady a teď? Kolik chlebů máte? Jděte se podívat, říká učedníkům. A vida, ukazuje se, že něco přece mají. Pět chlebů a dvě ryby. Je to ovšem žalostně málo, co s tím? Teď záleží na tom, co udělá Ježíš, jak on to vezme do rukou.

A on přikázal učedníkům, aby všechny rozsadili po skupinách na zelený trávník. A pak vzal to, co s sebou měli, vzhlédl k nebi, vzdal díky, lámal chleby a ty dvě ryby rozdělil všem... A jedli všichni a

nasytili se. To málo rozmnožil tento hostitel v hojnost pro všechny, a ještě mnoho navíc. On dal těm hladovým najíst. To málo, co učedníci u sebe měli, ale ani jim to nestálo za zmínku, to on vzal do svých rukou, a najednou to stačilo – a ještě přebylo. Tenhle div rozmnožení si neumíme představit žádnými zákonitostmi, které známe, ho neumíme popsat, a tak mu nedůvěřujeme. Je to nepravděpodobné, že by něco takového bylo možné: z tak mála učinit tak mnoho. A přece ze všech divů, které Ježíš konal, je právě tento v evangeliích dosvědčen nejvýrazněji. Ano, tohle je možné, když věci vezme do svých rukou Ježíš. Tohle on umí. Tohle on dělá. Smíme to přijmout jako potěšení, jako ujištění tohoto oddílu. Smíme zkusit se na to spolehnout. Ostatně: smíme si i připomenout z dějin: církev už s tím má určité zkušenosti, že se to takto děje, když se přestaneme vymlouvat a to málo, co máme, vložíme do rukou Ježíšovi.

Ti, kdo se tu okolo Ježíše shromáždili, už velmi připomínají Boží lid, ano už jím jsou. Ale přece to není všechno. Ta plnost, na kterou Ježíš myslí, k níž Bůh v něm chce všechno přivést, je ještě víc. Ještě přijdou další.

Patříme k nim i my. Z toho stolu, který Ježíš prostřel v poušti a změnil jej ve stůl radostné hostiny, jsme také syceni. Ale ani tím to ještě není uzavřeno. Jde především o radost, která již nebude přerušena ani žádnou další lidskou nouzí, dokonce ani tou nouzí poslední.